

az oldalába, még a lélekzete is elakadt. Olyan jól érezte magát egész idáig, mintha ötvenéves lenne. Mintha megállt volna körülötte minden, amikor a felesége meghalt. Egy köhentését nem lehetett hallani, foga nem fájt, megfonnyadt, fekete testével soha nem volt semmi baja. Dolgozott, még a mezőn is segített, ha úgy jött. Minek megtudni, hány éves, hogy szálltak el az évek felette. Kinek kell az, őneki nem. A nagygerenda hordta az éveket helyette. Most hirtelen úgy érezte, mintha egyszerre szakadna rá az egész köteg. Szédült s valami fojtotta a tüdejét, köhögésre ingerelte. Szárazon, sípolva tört elő a hang a melléből. Keze reszkedett, a hideg borzongatta. Szeme még mélyebbre süllyedt a gödrében s a bárnycsőrű sipka alól szorongva pislogott a havas világba. Az udvaron, mintha tulipánok nyíltak volna, nagy, sárga foltokban sütött a nap.

Fogta a bicskáját s faragni kezdte a gerenda derekát, ott, ahol a rovátkák sorakoztak az oldalán. Egy-két nyiszszentés, hulló forgács s ahol az évek nyomai bevésődtek, síma lett a gerenda megint, mintha legyalulták volna. Esztendők sorát húzta keresztül egy vonással, törölte ki az életéből. Kint olvadt az első hó, apró csörgéssel folyt a víz az árkokban.

Igy volt jól. Állt felette tovább az idő. Nyugodt volt, hagyta, hadd lepje meg a halál váratlanul, mint az első hó, ne legyen napja elszenderülésének, mint ahogyan születésének sem volt, s akkor tudja meg, hogy meghalt, amikor már nem él.

DAL

*Maradjatok nyugton
szívembéli dalok,
érzitek ti, úgy-e,
hogy megint koplalok?*

*Ennek a munkásnak
bíz jól megy a sora,
elkelne nekem is
egy falat vacsora.*

*Kormos munkás, lám, te
bezábálsz a padon,
áh, nem vagyok éhes,
hasam csak becsapom!*

*Maradjatok nyugton
szívembéli dalok.
Ti ne tudjátok, ne,
hogy megint koplalok.*